

Naziv originala:
Sidney Sheldon
WINDMILLS OF THE GODS

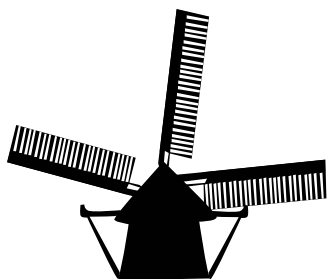
Copyright © by Sheldon Literary Trust, 1987
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2007

Izdanje je objavljeno u saradnji sa PS-Editor-IP

ISBN 978-86-7878-090-5

✓Sidni
ŠELDON

VetrenjAče Vbogova

Preveli
Jelena i Marko Kovačević

EDITOR

Beograd, 2007.

Svi smo mi žrtve, Anselmo. Naše su sudbine određene
kosmičkim kruženjem kocke, čudima zvezda, prevrtljivim
povetarcima sreće koje raspiruju vetrenjače bogova.

— H.L. Dietrich: *Konačna sudbina*

Za Džordžiju

PROLOG

Ilomantsi, Finska

Sastanak se održavao u udobnoj kolibi, napravljenoj tako da odoleva svakom vremenu, u zabačenoj šumovitoj oblasti udaljenoj nekih 200 milja od Helsinkija. Članovi zapadnog ogranka Odbora stigli su odvojeno u nejednakim vremenskim razmacima. Došli su iz osam različitih zemalja, a njihovu posetu neupadljivo je organizovao jedan od starijih članova Državnog veća Finske, i u njihovim pasošima nije bilo ni traga o tome da su ušli u zemlju. Po dolasku, naoružani stražari su ih dopratili do kolibe, a kada je poslednji posetilac stigao, vrata kolibe su zaključana, a stražari su zauzeli svoje položaje na hladnom januarskom vetru, spremni da reaguju na i najmanji znak pojave nekog uljeza.

Članovi koji su sedeli oko velikog pravougaonog stola bili su ljudi na moćnim položajima koji su zauzimali visoka mesta u vladama svojih zemalja. Sretali su se oni i ranije, ali pod manje tajanstvenim okolnostima. Imali su poverenja jedni u druge, jer nisu imali drugog izbora. Zbog veće sigurnosti svakome od njih dato je lažno ime.

Sastanak je trajao skoro pet sati i diskusija je bila burna.

Predsedavajući konačno odluči da je došlo vreme da se glasa. Ustao je, ponosan i samouveren, i okrenuo se ka čoveku koji je sedeo s njegove desne strane:

„Sigurd?“

„Da.“

„Odin?“

„Da.“

„Bolder?“

„Previše žurimo. Ako bi se ovo otkrilo, naši životi bi bili...“

„Da ili ne, molim?“

„Ne.“

„Frejr?“

„Da.“

„Sigmund?“

„Nein. Opasnost...“

„Tor?“

„Da.“

„Tir?“

„Da.“

„Ja glasam „da.“ Odluka je usvojena. Tako ću obavestiti Kontrolora. Na našem sledećem sastanku preneću vam njegove preporuke o tome koga smatra najsposobnijim da ovo izvrši. Držaćemo se uobičajenih mera opreza i napuštaćemo kolibu u vremenskim razmacima od dvadeset minuta.“

Dva sata i četrdeset pet minuta kasnije, koliba je bila napuštena. Grupa stručnjaka koji su nosili kerozin ušla je u kolibu i zapalila je. Gladni vetrovi raspirivali su crvene plamenove.

Kada je Palokunta, vatrogasna brigada iz Ilomantsija, konačno stigla na mesto događaja, nije bilo više ničega da se vidi osim žara koji je tinjao ocrtavajući obrise kolibe u šištećem snegu.

Pomoćnik komandira vatrogasne brigade približi se pepelu, sagnu se i omirisa ga:

„Petrolej“, reče. „Podmetnut požar.“

Komandir vatrogasne brigade zurio je u ostatke kolibe zbunjenog izraza lica. „Čudno“, promrmlja on.

„Šta je čudno?“

„Prošle nedelje sam lovio u ovoj šumi. Tu nije bilo nikakve kolibe.“

PRVA KNJIGA

PRVO POGLAVLJE

Vašington, D.C.

Stenton Rodžers je bio predodređen da bude predsednik Sjedinjenih Država. Bio je harizmatičan političar, podržavan od strane moćnih prijatelja i veoma zapažen u onom delu javnosti koji je odobravao njegovu politiku. Na Rodžersovu nesreću, njegova strast se isprečila njegovoj karijeri. Ili, kako su to poznavaoći vašingtonskih prilika rekli: „Stari Stenton je sam sebe odjebao iz predsedničke trke.“

Stenton Rodžers nikako nije sebe smatrao Kazanovom. Naprotiv, bio je uzoran suprug sve do jedne fatalne ljubavne pustolovine. Privlačan, bogat i na putu da zauzme jedan od najvažnijih položaja na svetu imao je velike mogućnosti da prevari svoju suprugu, ali on nikada nije ni pomislio na drugu ženu.

Možda je još veća ironija bilo to što je Stentonova supruga Elizabet bila društvena, lepa i inteligentna i što su njih dvoje imali ista interesovanja, dok je Barbara, žena u koju se Rodžers zaljubio i s kojom se, posle razvoda koga je pratio veliki publicitet, oženio, bila pet godina starija od Stentona, pre prijatnog nego lepog lica, a činilo se i da sa Stentonom nema mnogo toga zajedničkog. Stenton je bio sportski nastrojen, Barbara je mrzela sve vrste fizičkih vežbi. Stenton je bio društven, Barbara je više volela da bude sama sa mužem ili da prima mali broj gostiju. Najveće iznenađenje za one koji su poznavali Stentona Rodžersa bile su političke razlike. Stenton je bio liberal dok je Barbara odrasla u krajnje konzervativnoj porodici.

Stentonov najbliži prijatelj, Pol Elison, rekao mu je: „Mora da nisi pri zdravoj pameti, stari druže. Ti i Liz ste maltene ušli u *Ginisovu knjigu rekorda* kao savršen par. Ne možeš sve to da odbaciš radi neke prolazne veze.“

Stenton Rodžers mu strogo odgovori: „Ne mešaj se u to, Pole. Ja volim Barbaru. Venčaćemo se čim dobijem razvod.“

„Imaš li ti uopšte predstavu kako će to uticati na tvoju karijeru?“

„Polovina brakova u ovoj zemlji završava se razvodom. To neće uticati ni na koji način“, odgovori Stenton Rodžers.

Pokazalo se da je bio loš prorok. Vesti o teško izvojevanom razvodu bile su za štampu pravi dar s neba, a tračerske novine su sve prikazivale u što je moguće ružnijem svetlu, sa slikama Rodžersovog ljubavnog gnezda i pričama o tajnim ponoćnim sastancima. Novine su podgrevale priču dokle god se to moglo, a kada se bura stišala, moćni prijatelji koji su podržavali Stentona Rodžersa u kandidaturi za predsednički položaj, tiho su nestali. Našli su novog belog skakača za trku: Pola Elisona.

Elison je bio razuman izbor. Mada nije izgledao tako dobro kao Stenton Rodžers i mada nije posedovao njegovu harizmu, bio je inteligentan i dopadljiv a imao je i odgovarajuće poreklo. Bio je niskog rasta, pravilnih, mirnih crta lica i svetloplavih očiju. Deset godina bio je srećno oženjen kćerkom jednog magnata industrije čelika i on i Alis su bili poznati kao par koji se voli i koji je privržen jedno drugom.

Pol Elison je, kao i Stenton Rodžers, pohađao Jejl a prava diplomirao na Harvardu. Ova dva čoveka su odrasla zajedno. Njihove porodice su u Sauthemptonu imali kuće za odmor jednu do druge, i dečaci su plivali zajedno, organizovali bejzbol timove, a kasnije i zajedno izlazili na sastanke s devojkama. Na Harvardu su bili u istoj klasi. Pol Elison je bio uspešan, ali je Stenton Rodžers bio prava studentska zvezda. Kao urednik *Harvardске revije za pravnike* on se pobrinuo da njegov prijatelj Pol postane zamenik urednika. Otac Stentona Rodžersa bio je jedan od vlasnika uspešne advokatske kancelarije na Vol stritu, i kada bi Stenton tamo leti radio, on bi uvek sredio da i Pol dobije neko zaposlenje. Čim je završio Pravni fakultet, politička zvezda Stentona Rodžersa počela se uzdizati meteorskom brzinom, i ako je on bio kometa, Pol Elison je bio rep te komete.

Razvod je sve promenio. Sada je Stenton Rodžers postao privezak Pola Elisona. Bilo je potrebno petnaest godina da se stigne do vrha planine. Elison je prvo izgubio na izborima za Senat, a tokom sledećih godina postao je veoma zapažen zakonodavac. Borio se protiv raspiništva vlade i vašingtonske birokratije. Bio je populist i verovao u diplomatska rešenja. Zamoljen je da održi govor za nominaciju tadašnjeg predsednika koji se kandidovao za ponovni izbor. Bio je to briljantan, strastven govor koji je sve razdrmao i naterao da mu posvete dužnu pažnju. Četiri godine kasnije, Pol Elison je bio izabran za predsednika Sjedinjenih Država. Prvo što je uradio bilo je naimenovanje Stentona Rodžersa za predsednikovog savetnika za spoljne poslove.

Teorija Maršala Mekluana da će televizija pretvoriti svet u globalno selo se obistinila. Inauguraciju četrdeset drugog predsednika Sjedinjenih Država putem sate-lita prenosilo je više od 190 zemalja.

U *Crnom pevcu*, vašingtonskom sastajalištu novinara, Ben Kon, iskusni poli-tički dopisnik, sedeo je za stolom sa četvoricom kolega i gledao inauguraciju na velikom televizoru koji se nalazio iznad bara.

„Taj kurvin sin me košta pedeset dolara“, požali se jedan od dopisnika.

„Upozorio sam te da se ne kladiš protiv Elisona“, prebaci mu Ben Kon. „On ima neku magiju, sinko. Bolje bi ti bilo da u to poveruješ.“

Kamera švenkom pređe da pokaže gomilu svetine okupljene na Pensilvanija aveniji kako, stisnuta ispod kaputa pred ostrim ujedima januarskog vetra, prati ceremoniju preko razglasa, postavljenog oko podijuma. Džejson Merlin, predsed-nik Vrhovnog suda Sjedinjenih Država okonča deo sa svečanom zakletvom i novi predsednik se rukova sa njim a zatim stupi pred mikrofon.

„Pogledajte te idiote koji stoje tamo napolju dok im se guzice smrzavaju“, pro-komentariseo je Ben Kon. „Da li znate zašto oni nisu kod kuće da kao sva nor-malna ljudska bića ovo gledaju na televiziji?“

„Zašto?“

„Zato, prijatelji moji, što taj čovek stvara istoriju. Jednog dana će svi ti ljudi pri-čati svojoj deci i unucima da su bili tamo kada je Pol Elison polagao zakletvu. I svi će se oni hvaliti: *Bio sam tako blizu njega da sam mogao da ga dodirnem.*“

„Ti si cinik, Kone.“

„I ponosim se tim. Svi političari na svetu su isti. Svi su oni u politici zbog onoga što mogu izvući iz nje. Suočite se sa činjenicom, drugari, naš predsednik je liberal i idealista. To je dovoljno da kod svakog inteligentnog čoveka izazove pravi koš-mar. Moja definicija liberala je: To je čovek koji je svoju zadnjicu čvrsto uvalio u oblake od paperja.“

U stvari, Ben Kon nije bio tako ciničan kako je izgledalo. On je pratio karijeru Pola Elisona od samog početka, i mada u prvo vreme zaista nije bio impresioniran, kako se Elison uspinjao na političkoj lestvici, tako je Ben Kon počinjao da menja svoje mišljenje. Ovaj političar nije bio čovek koji će nekome klimati glavom u znak odobravanja. Bio je hrast među vrbama.

Napolju je iznenada počela da pada ledena kiša. Ben Kon se nadao da ovakvo vreme nije neki zlokobni znak četvorogodišnjeg perioda koji nastupa. Ponovo je usmerio pažnju na televizor.

„Mandat predsednika Sjedinjenih Država je baklja koju je zapalio američki narod i koja svake četvrte godine prelazi iz ruke u ruku. Baklja koja mi je poverena je najmoćnije oružje na svetu. Dovoljno je moćna da spali civilizaciju kakvu poznajemo, kao i da bude svetionik koji će, nama i ostatku sveta, osvetliti put u budućnost. Na nama je da izaberemo. Danas govorim, ne samo našim saveznicima, već i onim zemljama koje su u Sovjetskom taboru. Kažem im sada, kada se pripremamo da uđemo u dvadeset prvi vek, da nema više mesta za konfrontaciju, da moramo da naučimo da izraz „jedan svet“ pretvorimo u stvarnost. Svaki drugačiji put može da dovede samo do uništenja od koga se više nijedan narod nikada ne bi oporavio. Ja sam u potpunosti svestan ogromnih ponora koji postoje između nas i zemalja iza gvozdene zavese, ali ova administracija će prvo i prevashodno imati za cilj da sagradi čvrste mostove preko tih ponora.“

Njegove reči su odzvanjale dubokom iskrenošću koja je dolazila iz srca. *On to zaista i misli, pomisli Ben. Iskreno se nadam da niko neće ubiti ovog nesrećnika.*

U Džankšn Sitiju, u državi Kanzas, bio je sumoran, hladan i vlažan dan, i padao je tako gust sneg da je vidljivost na autoputu 6 bila skoro ravna nuli. Meri Ešli je oprezno vozila svoj stari karavan sredinom autoputa koju su mašine za čišćenje snega već očistile. Zbog nepogode će zakasniti na predavanja. Vozila je polako i pažljivo da joj kola ne bi skliznula s puta.

Sa radija je dopirao predsednikov glas: „...i u vladi i u privatnom životu ima mnogo onih koji zahtevaju da Amerika napravi više rovova nego mostova. Moj odgovor na to je da mi više ne možemo da sebe i svoju decu osuđujemo na svet-ske sukobe i nuklearni rat.“

Meri Ešli pomisli: *Milo mi je što sam glasala za njega. Pol Elison će postati sjajan predsednik.*

Sneg se pretvarao u zaslepljujući beli kovitlac i ona čvrsto prigrabi volan.

Na ostrvu Sent Kroa sijalo je tropsko sunce na plavom nebu bez oblaka, ali Hari Lenc nije imao nameru da ide napolje. Suviše se dobro provodio unutra. Bio je u krevetu, nag, u sendviču između sestara Doli. Lenc je imao empirijski dokaz da one u stvari i nisu sestre. Aneta je bila visoka, prirodna brineta, a Seli, visoka prirodna plavuša. Uostalom, Harija Lenca uopšte i nije bilo briga da li su one u krvnom srodstvu ili ne. Ono što je bilo važno je to da su one obe stručnjaci za ono što rade, a zbog onoga što su u tom trenutku radile Hari je ječao od zadovoljstva.

Na televizoru, u dnu sobe, treperila je predsednikova slika.

„...jer ja verujem da nema tog problema koji se ne može rešiti ako na obe strane postoji dobra volja. Betonski zid oko Istočnog Berlina i gvozdена zavesа koja okružuje ostale zemlje-satelite Sovjetskog Saveza moraju da padnu.“

Seli prekinu svoje aktivnosti tek toliko da zapita: „Dušo, hoćeš li da isključim tu jebenu stvar?“

„Ostavi ga, hoću da čujem šta ima da kaže.“

Aneta je podigla glavu. „Jesi li glasao za njega?“

Hari Lenc podviknu: „Hej, vas dve! Nazad na posao...“

„Kao što znate, pre tri godine, posle smrti Nikolaja Čaušeskua, Rumunija je prekinula diplomatske odnose sa Sjedinjenim Državama. Želim da vas sada obavestim da sam se obratio vladi Rumunije i njihovom predsedniku Aleksandru Jonešku i da se on složio s tim da se obnove diplomatski odnosi sa našom zemljom.“

Sledilo je klicanje gomile okupljene na Aveniji Pensilvanija.

Hari Lenc se uspravi tako naglo da je Aneta skoro zagrizla njegov penis.

„Isuse Hriste“, povika Lenc. „već sam obrezan! Koji ti je moj?“

„Što si se pomerio, dušo?“

Lenc je nije čuo. Oči su mu bile prikovane za televizor.

„Jedan od naših prvih službenih poteza“, govorio je predsednik, „biće da pošaljemo ambasadora u Rumuniju. A to je tek početak...“

U Bukureštu je bilo veče. Zimsko vreme je postalo neočekivano blago i ulice u kojima trgovine rade do kasno bile su pune građana koji su stajali u redovima na tom, neprimereno godišnjem dobu, toplom vremenu.

Rumunski predsednik Aleksandar Jonesku sedeo je u svojoj kancelariji u Pelesu, staroj palati na Kalea Viktorieji, okružen sa pet-šest saradnika, slušajući emisiju na kratkim radio-talasima.

„...ja nemam nameru da se tu zaustavim“, govorio je američki predsednik. „Albanija je prekinula sve diplomatske odnose sa Sjedinjenim Državama 1946. godine. Ja nameravam da ponovo uspostavim te veze. Pored toga, nameravam i da učvrstim naše diplomatske veze sa Bugarskom, sa Čehoslovačkom i sa Istočnom Nemačkom.“

Slanje našeg ambasadora u Rumuniju jeste početak svetskog pokreta „narod narodu.“

Nikada ne treba da zaboravimo da čitavo čovečanstvo ima zajedničko poreklo, zajedničke probleme i zajedničku krajnju sudbinu. Ne zaboravimo da su problemi koje delimo veći od problema koji nas razdvajaju, a to što nas razdvaja mi sami stvaramo.“

U strogo čuvanoj vili u pariskom predgrađu Neiju, rumunski revolucionarni vođa, Marin Groza, gledao je predsednika na televiziji.

„...sada vam obećavam da ću uraditi sve najbolje što mogu i da ću sve najbolje tražiti u drugima...“

Aplauz je trajao čitavih pet minuta.

Marin Groza reče zamišljeno: „Mislim da je došlo naše vreme, Lev. On to zaista misli.“

Lev Pasternak, njegov šef obezbeđenja, odvrati: „Zar to neće pomoći Jonesku?“

Marin Groza odmahnu glavom. „Jonesku je tiranin, tako da mu na kraju ništa neće pomoći. Ali moram da budem veoma pažljiv u određivanju vremena. Nisam uspeo kada sam pokušao da zbacim Čaušeskua. Ovoga puta ne smem da doživim neuspeh.“

Piter Konors nije bio pijan, bar ne onoliko pijan koliko je nameravao da bude. Skoro je završio peti viski kad mu Nensi, sekretarica sa kojom je živeo, reče: „Zar ne misliš da si već dovoljno popio, Pite?“ On se osmehnu i pljesnu je.

„Govori naš predsednik. Treba da pokažeš malo poštovanja.“ On se okrenu da pogleda sliku na televizoru. „Ti komunistički kurvin sine“, zaurla u ekran. „Ovo je moja zemlja i CIA ti neće dopustiti da je podeliš. Zaustavićemo mi tebe, Čarli. Budi siguran u to!“

DRUGO POGLAVLJE

Pol Elison reče: „Biće mi potrebna tvoja pomoć, stari druže.“
„Dobićeš je“, tiho odvrati Stenton Rodžers.

Sedeli su u Ovalnom kabinetu, predsednik za svojim radnim stolom iza koga se nalazila američka zastava. Bio je to njihov prvi sastanak u ovom kabinetu i predsednik Elison se osećao nelagodno.

Da Stenton nije napravio tu jednu, jedinu grešku, pomisli Pol Elison, sada bi on sedeo za ovim stolom umesto mene.

Kao da čita njegove misli, Stenton Rodžers reče: „Moram nešto da ti priznam, Pole. Onoga dana kada si ti nominovan za predsednika, bio sam užasno ljubomoran. Bio je to moj san a tebi se ostvario. Ali, znaš šta? Konačno sam shvatio da, ako već ja ne mogu da sedim na toj stolici, ne postoji niko drugi na svetu koga bih pozeleo da tu sedi, osim tebe. Pristaje ti ta stolica.“

Pol Elison se osmehnu svome prijatelju i reče: „Da ti pravo kažem, Sten, ova prostorija me đavolski plaši, ovde osećam duhove Vašingtona, Linkolna i Džefersona.“

„Imali smo mi i predsednike koji...“

„Znam, ali mi treba da pokušamo da dosegemo te velikane.“

On pritisnu dugme na stolu i kroz nekoliko sekundi u sobu uđe stjuard u belom sakou.

„Izvolite, gospodine predsedniče?“

Pol Elison se obrati Rodžersu: „Kafu?“

„Dobro zvuči.“

„Hoćeš li još nešto uz to?“

„Ne, hvala. Barbara želi da pripazim na liniju.“

Predsednik klimnu glavom stjuardu Henriju i ovaj tiho napusti prostoriju.

Barbara. Sve ih je iznenadila. Po Vašingtonu su kolala predviđanja da taj brak ne bi mogao da potraje ni godinu dana. Ali od tada je prošlo petnaest godina a brak je bio uspešan. Stenton Rodžers je razvio uspešnu advokatsku praksu u Vašingtonu a Barbara je stekla ugled prijatne domaćice.

Pol Elison ustade i poče da šeta gore-dole. „Moj govor 'narod narodu' izgleda da je izazvao veliku pometnju. Pretpostavljam da si video novine.“

Stenton Rodžers sleže ramenima. „Znaš kakvi su. Vole da uzdignu heroje da ih mogu srušiti.“

„Iskreno rečeno, ne dajem ni pet para na to šta novine kažu. Mene zanima šta ljudi govore.“

„Otvoreno govoreći, mnogim si ljudima uterao strah u kosti, Pole. Oružane snage su protiv tvog plana i neki moćnici bi voleli da vide njegov neuspeh.“

„Neće doživeti neuspeh.“ On se zavali u stolicu. „Znaš li šta je danas najveći problem? Više ne postoje državnici. Državama upravljaju političari. Nekada, ne tako davno, na ovoj zemlji su živeli divovi. Neki su bili dobri, a neki zli, ali, bogami, bili su divovi. Ruzvelt i Čerčil, Hitler i Musolini, Šarl de Gol i Josif Staljin. Zašto su svi oni živeli baš u tom vremenu? Zašto danas nema državnika?“

„Prilično je teško biti div svetskih razmera na ekranu od dvadeset jednog inča.“

Vrata se otvoriše i pojavi se stjuard noseći srebrni poslužavnik na kome je bila posuda s kafom i dve šolje s predsedničkim pečatom na njima. On vešto natoči kafu u šolje i upita:

„Mogu li da vas poslužim još nečim, gospodine predsedniče?“

„Ne, to je sve, Henri. Hvala.“

Predsednik sačeka da stjuard ode. „Hoću da razgovaram s tobom o tome kako da nađemo pravu osobu za ambasadora u Rumuniji.“

„Da.“

„Ne moram da ti kažem koliko je to važno. Želim da kreneš s tim što je pre moguće.“

Stenton Rodžers otpi gutljaj kafe i ustade. „Odmah ću za to da zadužim Stejt department.“

U malom pariskom predgrađu Nejiu bilo je dva sata posle ponoći. Mesec je uto-
nuo u guste olujne oblake i vila Marina Groze bila je u mrklom mraku. Ulice su, u
to vreme, utihnule, a tišinu bi narušio tek poneki slučajni prolaznik. Figura čoveka
odevenog u crno nečujno se kretala među drvećem ka zidu od cigala koji je okru-
živao vilu. Preko ramena je nosio konopac i ćebe, a u rukama *uzi* sa prigušivačem
i pištolj na strelice. Kada je stigao do zida on stade i oslušnu. Nekih pet minuta,
čekao je potpuno umiren. Konačno, zadovoljan, on odmota najlonski konopac i

više puta baci uvis kuku pričvršćenu na kraju konopca sve dok se nije zakačila na vrhu zida. Čovek se počeo hitro penjati. Kada je došao do vrha zida, on preko njega prebaci cebe da bi se zaštitio od otrovnih metalnih šiljaka na njemu. Ponovo zastade da oslušne. On okrenu kuku, prebaci konopac na unutrašnju stranu zida i spusti se na zemlju. Proveri da li mu je za pojasom *balisong*, smrtonosni filipinski nož na sklapanje koji se može otvoriti ili zatvoriti jednom rukom.

Napad pasa čuvara bio je sledeća prepreka. Uljez čučnu očekujući da ga oni nanjuše. Bila su to tri dobermana izdresirana da ubiju. Ali oni su bili tek prva prepreka. Čitava površina oko

vile kao i sama vila bili su prekriveni elektronskim spravama i stalno pod nadzorom

televizijskih kamera. Sva pošta i paketi primali su se u stražarskoj kućici na kapiji gde su

ih stražari otvarali. Vrata vile su bila tako napravljena da ih bomba ne bi mogla uništiti.

Vila je imala sopstveno snabdevanje vodom, a Marin Groza je imao čoveka koji je probao hranu. Vila je bila neosvojiva. Bar se to pretpostavljalo. Prilika u crnom je noćas ovde da dokaže suprotno. Čuo je kako psi trče prema njemu pre nego što ih je ugledao. Iskočili su iz mraka i kidisali na njegov vrat. Bilo ih je dva. On poseže za pištoljem sa strelicama i ustreli prvo onog koji mu je bio bliže sa leve strane, a zatim i onog zdesna, izmičući pred njihovim zadihanim telima. Osvrnu se naokolo očekujući trećeg psa. Kada je i treći pas naišao on ponovo opali, a nakon toga nastala tišina.

Uljez je znao gde su ukopane zvučne zamke. Tiho je klizio po onim delovima tla koji nisu bili nadzirani televizijskim kamerama, i za manje od dva minuta od trenutka kada je preskočio zid, našao se pred zadnjim vratima vile.

Kada je posegnuo za kvakom na vratima iznenada se našao u snopu bleštavog svetla. Neko povika: „Stoj! Baci oružje, ruke uvis!“

Prilika u crnom pažljivo spusti oružje i podiže pogled. Po krovu je bilo raspoređeno pet-šest ljudi sa različitim oružjem uperenim u njega. Čovek u crnom zareža: „Koji đavo ste čekali toliko dugo? Nikako nisam smeo da stignem čak dovide.“

„I niste“, obavesti ga glavni stražar. Počeli smo da vas pratimo pre nego što ste preskočili zid.“

To nije omekšalo Leva Pasternaka. „Onda je trebalo da me ranije zaustavite. Mogao sam biti u samoubilačkoj misiji sa tovarom granata i prokletih mina. Hoću da se sutra održi sastanak tačno u osam ujutru. Psi su onesvešćeni. Neka neko pri-pazi na njih dok se ne probude.“

Lev Pasternak se ponosio time što je bio najbolji stručnjak za bezbednost na svetu. Bio je pilot u izraelskom šestodnevnom ratu, a posle rata je postao glavni agent u Mosadu, jednoj od pet izraelskih tajnih službi.

Nikada neće zaboraviti jedno jutro pre dve godine kada ga je njegov pukovnik pozvao u kancelariju. „Lev, neko želi da te pozajmi na nekoliko nedelja.“

„Nadam se da je plavuša“, našali se Lev.

„To je Marin Groza.“

Mosad je imao kompletan dosije o tom rumunskom disidentu. Groza je bio vođa Rumunskog narodnog pokreta za svrgavanje Aleksandra Joneskua i upravo se spremao da izvrši državni udar kada ga je izdao jedan od njegovih ljudi. Oko dvadeset pet boraca otpora bilo je streljano, a Groza je spasio goli život bekstvom iz zemlje. Utočište mu je pružila Francuska. Jonesku je optužio Grozu za izdaju zemlje i raspisao nagradu za njegovu glavu. Dosadašnjih pet-šest pokušaja da ga ubiju završilo se neuspešno, mada je u poslednjem bio ranjen.

„Šta hoće od mene? Ima zaštitu države.“

„Nije dovoljno dobra. Potreban mu je neko ko će postaviti celokupan bezbednosni sistem. Obratio se nama. Preporučio sam tebe.“

„Da li bih morao da idem u Francusku?“

„Biće ti potrebno samo nekoliko nedelja.“

„Ne bih...“

„Lev, govorim o *menschu*. To je čovek sa belim šeširom. Prema našim informacijama on ima dovoljnu podršku naroda u svojoj domovini da sruši Joneskua. Kad dođe pravi trenutak, krenuće. U međuvremenu, treba da mu sačuvamo život.“

Lev Pasternak malo razmisli: „Nekoliko nedelja, kažete?“

„Toliko.“

Pukovnik je pogrešio u pogledu vremena, ali je bio u pravu što se tiče Marina Groze. Bio je to mršav čovek, nežnog izgleda sa nečim asketskim u sebi i sa licem na kome se ocrtavala tuga. Imao je kukast nos, čvrstu bradu, visoko čelo iznad koga je štrčala seda kosa. Imao je duboke crne oči koje su plamtele strašću dok je govorio.

„Svejedno mi je da li ću živeti ili umreti“, rekao je Levu pri njihovom prvom susretu.

„Svi ćemo umreti. Ali mi nije svejedno *kada* ću umreti. Moram da živim još godinu-dve. Toliko vremena mi je potrebno da isteram Joneskua iz moje zemlje.“ On odsutno pređe rukom preko modrog ožiljka na obrazu. „Nijedan čovek nema

prava da porobi jednu čitavu zemlju. Mi moramo da oslobodimo Rumuniju i omogućimo narodu da odluči o svojoj sudbini.“

Lev Pasternak je otišao da postavi sigurnosni sistem u vili u Nejju. Za ovaj posao je koristio neke svoje ljude, a oni koji su spolja iznajmljeni, temeljno su proveravani. Svaki pojedinačni deo opreme bio je pravo umetničko delo.

Pasternak je viđao rumunskog revolucionarnog vođu svakodnevno, i što je više vremena provodio s njim, to mu se više divio. Kada ga je Marin Groza zamolio da ostane i da mu bude šef obezbeđenja, Pasternak se nije dvoumio

„Ostaću“, rekao je, „sve dok ne budete spremni da krenete. Tek tada ću se vratiti u Izrael.“

Sklopili su pogodbu.

U nejednakim vremenskim razmacima, Pasternak bi inscenirao iznenadne napade na vilu, proveravajući njenu bezbednost. Sada je pomislio: *Neki od stražara postaju nemarni. Moraću da ih zamenim.*

Išao je hodnicima pažljivo proveravajući senzore za toplotu, alarmni elektronski sistem i infracrvene zrake na pragovima svih vrata. Kada je stigao do spavaće sobe Marina Groze, čuo je glasan prasak a trenutak kasnije Groza poče da vrišti kao u agoniji.

Lev Pasternak prođe pored vrata Grozine spavaće sobe i nastavi svoj obilazak.